

СЪДЕБНА ПАЛАТА ПЛОВДИВ

ПРЕССЛУЖБА

ПЛОВДИВСКИЯТ АПЕЛАТИВЕН СЪД ОТМЕНИ РЕШЕНИЕ НА ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, С КОЕТО Е ДОПУСНАТА ЗАМЯНА НА ДОЖИВОТЕН ЗАТВОР С 30 ГОДИНИ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА

Пловдивският апелативен съд уважи протеста на Окръжна прокуратура - Стара Загора и **отмени** решението на Окръжен съд – Стара Загора, с което е заменено наказанието „доживотен затвор“ с наказание от 30 години лишаване от свобода спрямо 64-годишния Т. Ч., осъден през 1991 г. на „смърт чрез разстрел“.

Той е признат за виновен в извършване за две убийства, умишлена средна телесна повреда и изнасилване, извършени през 1990 г. в село край Стара Загора.

Решението на Пловдивския апелативен съд е Т.Ч. да изтърпи наказанието „доживотен затвор“. То не подлежи на протест и обжалване.

Апелативните магистрати смятат, че положителна промяна в поведението на осъдения има, но промяната може да се отнесе към последните две години от изтърпяване на наказанието.

Съдиите в Пловдив приемат за основателно възражението на прокурора, че този период не може да се квалифицира като достатъчен, за да се мотивира извод, че се касае за трайна, продължителна, сигурна и дългосрочна промяна. Така не може да се мотивира извод, че в условията на неконтролирана и неструктурирана среда – сред обществото, личностовите особености няма да се проявят по неблагоприятен за останалите членове на обществото начин.

Т.Ч е изтърпял повече от 28 години в затвора, от които последните две в Старозагорския, а преди това е бил в затвора в Бургас.

Апелативният съд е взел предвид, че една от особеностите при осъденото лице и сфера, в която работещите с него заключават, че имат проблеми, е признанието на вината и съжалението за стореното, което формално Т. Ч. изразява, но сам в последната си дума пред Окръжния съд сочи, че не се счита за престъпник, а престъпник е този, който след като е убил и е пуснат, отново убие.

С присъда от 24.03.1992 г., Старозагорският окръжен съд е признал Т.Ч. за виновен в това, че:

-на 08.08.1990 г. в село край Стара Загора, при условията на опасен рецидив, причинил умишлено средна телесна повреда на приятелката си – престъпление по чл.131а, във вр. с чл. 129, ал.1 от НК, за което е осъден на осем години „лишаване от свобода“;

-на 22.10.1990 г. в същото село, при условията на опасен рецидив, се съвкупил с пострадалата, като я принудил към това със сила и заплашване – престъпление по чл.152, ал.3, т.4, във вр. с ал.1, т.2 от НК, за което е осъден на петнадесет години „лишаване от свобода“;

-на 22.10.1990 г. в при условията на опасен рецидив, с особена жестокост и по особено мъчителен начин умъртвил Н. О. (на 69 години) и Ц. Д. (на 35 години), като спрямо Н. О. убийството е извършено предумишлено, а спрямо Ц. Д. – с цел да бъде прикрито първото убийство – престъпление по чл.116, т.4, пр.2, т.6, пр.2 и пр.3, т.8, т.9 и т. 11 от НК, за което е осъден на „смърт чрез разстрел“.

Съдът е определил на подсъдимия Т.Ч. едно общо наказание „смърт чрез разстрел“.Присъдата е потвърдена от Върховния касационен съд на 06.05.1993 г.

Смъртната присъда на подсъдимия е четена и е влязла в сила по време на осемгодишния мораториум върху смъртното наказание.

Със ЗИДНК (ДВ, бр. 153/23.12.1998 г.) в чл.36 е създадена ал.3: „(3) В Република България няма смъртно наказание.“

Поради това с Указ № 4/20.01.1999 г. на Вицепрезидента на Република България смъртното наказание на Т. Ч., е заменено с „доживотен затвор без замяна“.

По молба на осъдения с Указ № 12/21.01.2013 г. на Вицепрезидента на Република България наказанието му „доживотен затвор без замяна“ е заменено с наказание „доживотен затвор“.